

[Hanne Reintoft.]

reaktionær, menneskefjendsk tænkning og simpel hjælpeløshed over for samfundets problemer.

Alligevel må jeg erkende, at jeg ofte, både når jeg ser hr. Erling Dinesen og arbejdsministeren, tænker: kan manden, der bor i et usselt pensionat i København langt fra familie og hjem, aldrig vække skyggen af eftertanke hos disse mennesker? Er der ingen forståelse, ingen følelse for hans situation, er han blot og bart blevet begrebet arbejdskraft? I så fald tror jeg, man må vedkende sig, at man konsekvent har opgivet den tanke, at man repræsenterer den mands interesser, og jeg tror også, den fornemmelse opstår hos de fleste af dem, som arbejdsformidlingen koster rundt med.

Vi kan selvfølgelig støtte socialdemokratiets og SF's som sagt meget beskedne ændringsforslag, men må kraftigt henstille nu, da man har haft et halvt år til at tænke over mine, at man støtter dem. At det kan lade sig gøre, er jo bevist, da socialdemokratiet nu for anden gang fremsætter mit oprindelige forslag om, at en tvangsforflyttet arbejder får den unægtelig naturlige menneskeret at rejse til sit hjemsted en gang ugentlig og ikke en gang månedlig. Jeg er taknemlig for, at man støtter det, og håber ikke, at det vil gå lige så langsomt med det andet. Jeg kan forstå, at nu går SF med på at bevare i hvert fald nogle forbunds anvisningsret.

Det er jo i og for sig utroligt at høre netop folketingsmedlemmer stå her og tale for, at folk, der er flyttet fra deres hjemsted, kun skal kunne rejse hjem en gang om måneden. Netop i denne sal er der mange mennesker fra provinsen, og jeg tror ikke, de kunne tænke sig kun at kunne rejse hjem en gang om måneden.

Selv om ministeren stiller et ændringsforslag om hjælp til bolig, finder jeg det ikke tilstrækkeligt. Lad mig endnu en gang vende mig skarpt imod de særlige ordninger inden for byggeriet, hvorefter der er afsat penge til særligt ghettobyggeri, det drejer sig vist om 5.000 etværelses lejligheder til tvangsforflyttede arbejdere. Det kan kun skabe uheldige miljøer, familiemæssige vanskeligheder og en trist og utilfredsstillende hverdag. Hvis et menneske på grund af landets erhvervsinteresser skal flyttes, må der

af den kommune, hvortil han flytter, skaffes ham en ordentlig og forsvarlig bolig, hvor også familien kan bo under mindst lige så gode vilkår som før, og udgifterne hertil må betales af det offentlige. Vi kan ikke gå ind for, at det skal være et lån, men en ydelse til indskud, der kun skal tilbagebetales, hvis boligen opgives.

Vi kan med nogen betænkelighed stemme for, at der også kan ydes lån til parcellus og ejerlejlighed. Vi gør det i erkendelse af, at al mulig hjælp må ydes disse mennesker, men vi finder ikke, at f. eks. anskaffelse af en af de utroligt inflationsprægede ejerlejligheder, som der efterhånden er bredt politisk flertal for at afskaffe, er løsningen på de forflyttedes boligproblem. Løsningen må være at skaffe en ordentlig og betalbar lejlighed, og kan man ikke det, må der være grundlag for den pågældende for at nægte at lade sig flytte, og indskuddet må som sagt ydes af den kommune, hvortil man flytter.

De fleste arbejderfamilier i Danmark, der har et meget højt antal arbejdende kvinder, har deres økonomi baseret på begge ægtefællers arbejde, og jeg kan ikke forstå, at man fra arbejderpartierne side her ikke kan stemme for, at arbejdsformidlingen skal påtage sig en forpligtelse til, hvis familien skal flyttes og konen er i udeerhverv, at anvise hende arbejde. Det var dog et meget enkelt og simpelt krav, fordi det knækker familiens økonomi totalt, hvis der ikke kan anvises hende arbejde også og de har baseret økonomien på det.

Jeg synes, det er lige så indlysende, at man tager de samme hensyn både med hensyn til lejlighed og tilskud til dobbelt husførelse, når det drejer sig om de fast etablerede samlivsforhold. Der er jo almindelig stemning for, at både lejelovgivningen og ægteskabslovgivningen skal indeholde visse retsregler til fordel også for de mennesker, der ønsker at tilrettelægge deres liv uden vielsesattest, men i øvrigt i et stabilt samliv. Jeg kan ikke se det som andet end en vis tvær modvilje mod her at anvende et som sagt på andre lovgivningsområder vedtaget princip.

Jeg ser, at socialdemokratiet og SF har foreslået en beskedne forbedring af udstationeringstillægget. Også det vil vi selvfølgelig stemme for, men jeg vil endnu en gang understrege, at det stadig ikke er et beløb, der